

DE FESTA

Cèlia Puchol

Els carrers s'omplien de gent que, vinculada d'alguna manera al poble, es deixa caure per ací als voltants del mes d'agost.

Ja han arribat les festes! Com cada any.

Però què és el que cada any ens espanta a eixir als carrers i fer-los nostres? Tot l'any ens hem estat a casa, però ara, al llarg d'una mica més d'una setmana trenquem l'ordre que vivim dia a dia. Aquesta dies ens alcem quan volem, dinem qualsevol cosa, o mengem més del compte. Sovint sopem fora de casa, i per la nit eixim a ballar i a beure. Ens gitem tard i a l'endemà tot torna a començar.

"Sort que només són uns dies!"

Estem farts de dir açò per aquestes dates, i és que ens aboquem al desordre. No respectem cap autoritat, som els "amos" del carrer i de les festes.

Inclús al programa de festes llegim quelcom sobre les festes de tots, "Us desitgem bones festes", "Felices fiestas", etc. Sembla com si ara ens atorgàrem poder absolut sobre tot, como si la resta de l'any li'l deixarem a algú, però, això sí, de forma momentània, fins que decidim atorgar-lo a una altra persona, o reprendre'l, com quan són festes, que el fem nostre.

A festes ens sentim moguts a desobeir, a comportar-nos d'una forma desordenada, caòtica. I qui hi és però no es diverteix molesta, és millor que no vaja, per-

què el que fa és no acceptar el desordre que implica la festa.

Però què és el que obliga a milers de persones a celebrar el mateix cada any? (Festes d'agost, Sant Joan, Pasqua, Cap d'any, inclús un cap de setmana, etc.). Ningú no pot defugir aquestes celebracions.

L'únic que ens fa palès açò és que vivim en una comunitat i que existeix. Quan estem de festa és com si diguérem, agosradament: "Mireu què sóc capaç de fer!"

Així doncs, podem concloure que la festa (inclús la del cap de setmana) és una mena de vàlvula d'escapament de tots els ciutadans i ciutadanes, que el poder polític permet. És a dir, el poder polític ens "deixa fer" al llarg d'uns dies o unes hores, però no deixa de controlar-nos en tot moment.

Però, ben bé és així?

Jo, quan són festes, quan estic de festa, no em sent controlada per ningú, ans el contrari. Del que es tracta és de fer palès que el poder polític està on està perquè li ho permetem nosaltres. Quan anem de festa no mostrem res més que açò. Manem del carrer, del poble, fem el que volem i ningú té poder sobre nosaltres: ocupem el carrer amb els bous, amb les processons, amb el ball pla; anem a les orquestres, que toquen fins altes hores de la matinada, sense que ningú pugui queixar-se del soroll, i sense que ningú ho

prohibesca. A festes, pel fet mateix de ser festes, tot està permès.

Amb açò queda clar, per si encara ens voltava algun dubte, que nosaltres, la comunitat que som, deixem que "uns quants tinguen el poder" però atenció!, perquè si no volem els el llevarem.

Va passar el mateix ara fa uns dies amb les manifestacions en protesta per l'assassinat de Miguel Ángel Blanco. Es va engegar el mateix mecanisme que en la festa. Els carrers es van omplir de gent ordenant les autoritats que acaben ja amb el terrorisme. I va incitar el poder polític a fer-ho de forma pacífica, dialogada, perquè en cas contrari, alguna persona, en exercici del seu poder, podria ser capaç inclús d'assassinar algun militant d'HB, segons les declaracions d'alguna persona que va participar de les manifestacions.

Açò és el mateix, salvant totes les distàncies, que la idea de celebració. Tant el que anomenem festes tradicionals, com la discoteca del cap de setmana són festa, no són més autèntiques unes que les altres. La festa és una mena de mecanisme, de dispositiu, i el que esperem en ella és que afirme un grup humà respecte d'altres i que, alhora, diga el que és capaç de fer per ell mateix. Així, la festa és una mena de crear un vincle, d'afirmar un grup, encara que aquest

sigui només de dues persones (és el que anomenem festejar).

Amb tot açò, el que també demostrem és que és possible viure en societat sense govern. Ho demostrem cada any: Sant Joan, Pasqua, Festes d'agost, etc. Del que es tracta és de posar per damunt de tot la llibertat individual, dominar el món segons cadascú vol: llibertat, imaginació, etc. No hem de tindre por a la imaginació.

Ara que és estiu i fa bon temps, també abelleix llegir i, de quant en quant va bé llegir una miqueta de poesia i viure amb ella. Per exemple, Miquel Martí i Pol:

"I som com som; més val saber-ho i dir-ho i assentat els peus a terra i proclamar-nos hereus d'un temps de dubtes i renúncies...

... potser caldria que trenquésim la rutina fent algun gest desmesurat..."

BONES FESTES

